

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

QUADRO AL DESNÚ

RA sabem perquè serveix l'exèrcit. Ara sabem perquè's consúm en lo ram de guerra la partida més considerable del pressupost de ingressos. En Cánovas ho ha dit ab una franquesa admirable. Es precis que'l país que tot ho paga, ho sàpiga tot.

L'exèrcit qu'en altres països viu consagrat a la defensa nacional, enrobustint la seva forsa pera plantar cara, sempre que convinguí, als enemics de la patria, aquí està reduhit a un servey merament interior y restringit tan sols al interès y al egoisme dels partits monàrquichs.

Encare que vegin centinellas en los quartels y en los forts, en los castells y fortaleras, no'n fassin cas: tot aixó es pura apariència. L'únic cos de guardia verdader que avuy existeix vigila'l pressupost que venen disfrutant alternativament los conservadors y 'ls fusionistas, segons aixís ho disposa la regia prerrogativa, a no ser que de tant en tant, alguna *corassonada* del héroe de Sagunto vinga a torce, interrompre ó precipitar lo curs dels aconteixements.

L'exèrcit guarda las espatllas als governants. Una oligarquia militar posada al servey de una oligarquia civil: aixó es l'únic fruyt positiu que'n ofereix la restauració als divuyt anys de proclamada.

Cánovas ho ha dit. Si en Sagasta ansia'l poder, que fassi lo que's fa a Bèlgica, lo que's fa a Inglaterra: que guanyi unas eleccions desde la oposició. —Pero aixó es impossible—va dirli'l periodista que ab ell conferenciava.—¡Guanyar unas eleccions desde la oposició, ni s'ha vist, ni's veurá may a Espanya!

—Conformes—digué'l Mónstruo—per aixó mateix se fa necessari demanar lo poder a la Corona, y no cal pensar ab la forsa, perquè avuy la Reyna té més soldats seus que tots nosaltres. Si visquessin y poguessin estar junts Narvaez, O'Donnell y Prim, no intentarían ni tan sols imposarse per la forsa de las banyonetas.

No pot dirse de una manera més crúa que l'exèrcit serveix per mantenir un estat de cosas, basat en la impossibilitat en que's troba'l país d'expressar la seva voluntat soberana, a despit de las lleys liberals y democráticas per las quals se regeix la nació espanyola. ¿Y de qui es la culpa si 'ls fallos del país no poden, no dirém executar-se, sino ni tan sols emetres?

Cridém a capítul als partits monàrquichs, conculcadors de totas las lleys y falsificadors de totas las eleccions, que convensuts de la seva impotencia, fan y desfán, corrompen y xanullejan, y ho tiran tot a barato, ab tal de no tenir que amollar la paella que tenen agafada fortament pèl mànech, gracias als decrets de un poder exclussiu superior al poder de la nació, sempre vexat, sempre oprimít, sempre supeditat a las malas manyas dels governants que no'l coneixen sino per escarnirlo.

Lo país podria protestar ab energia. Pero las sévas protestas no serían escoltadas. Y ho diuhen ells mateixos:—¿Protestas? Senyal que no tens rahó.

Hi queda, es cert, un altre camí, lo procediment suprém y dolorós de la forsa bruta: aquell sistema qu'empleava Narvaez contra 'ls liberals, O'Donnell contra 'ls moderats, y en Prim contra 'ls reaccionaris... Lo país podria sublevarse.

Pero en aquest cas apareix en Cánovas y diu: —Cuidado: las banyonetas están avuy al servey del poder real, ó com si diguessim, al servey dels ministres responsables, y aquell que s'aixequi se'n farà deu pedras, y aquell que se surti de las vias legals, encare que sigui en contra de las nostras ilegalitats continuas, será exterminat sense misericordia!

Lo problema no ofereix solució. Qui té'l sabre talla'l bacallá. Y qui no's resigni, que emigri ó's penji.

Tractin ara de averiguar perquè Espanya arrastra una existencia tan crítica y dolorosa.

La nació podria buscar un bon remey pera 'ls seus mals, ja que no hi ha ningú més interessat qu'ella mateixa en conseguirlo; pero a la nació la tenen lligada de peus y mans, amordassada, inerta.

Els ho fan tot y ho fan tan malament com saben. Jugan ab los seus caudals y la empobreixen; jugan ab lo seu decoro y la omplen de vergonya.

Ni un impuls generós li permeten. Desconfian d'ella: la tenen a la vegada per enemiga y per victima. La oprimeixen y la explotan.

¡Ah! Ja ho saben que'l dia que li permetessin una expansió ab tota llibertat y sense trabas, sonaria per ells l'hora darrera. Ja ho saben que del vot de la nació lliurement emés n'havia d'eixir un cambi radical en tots los ordres de la vida nacional, en l'ordre polítich, en l'ordre económich, fins en l'ordre internacional.

La prefereixen petita, migrada, débil, fiaca, impotent, pero subjecte als seus capritxos, que no gran, admirada y respetada, pero árbitra y senyora de la seva voluntat soberana.

Y aixís seguirá Espanya fins que aquesta's decideixi a realisar un acte de suprema energia, ó fins que la podridura de que avuy está cuberta's descompongui per ella mateixa.

En Cánovas y 'ls seus compinxos han protestat de las paraulas que se li atribueixen. No... Ell no ha dit res de lo que suposa *El Liberal*.

Signém generosos y prestém assentiment a la seva negativa.

Ell no ho ha dit, pero ho pensa. Y no sols ho pensa, sino que ho practica.

P. K.

ALCALDE de Sant Andreu a cada observació de las moltas que li fan los regidors de la oposició, respón invariablement:

—Aquí no's farà més que lo que jo digui, y si algú no hi está conforme, ja sab lo que li toca: que recorri.

Y las ilegalitats van endoyna, limitantse l'arcalde a conjujar lo verb recorrer.

¿Quin dia's decidirá'l gobernador de la provincia a explicarli'l participi de aquest verb?

¿Quin será'l dia que li apliqui un bon *recorregut*?

En Sagasta en la seva excursió: «Afirmo que han acabado los contubernios con los conservadores.»

Reflexionin bé sobre l'alcan de aquesta frase. Al afirmar que s'han acabat, afirma palmariament que han existit.

Ara no més falta una cosa: que'l país se'l cregui.

Un dels articulistas del *Brusi*, deya días enrera. «Se ha dicho repetidamente y siempre con razón, que la democracia es la envidia, esto es, una mala pasión reducida a sistema.»

Aquesta democracia será, sens dupte, la que practican los conservadors, la democracia qu'ells han acceptat a trucos de gobernar.

Aqueixa democracia no sols es la enveja, sino alguna cosa més: la més ignoble de las perfidias.

La coalició conservadora-fusionista s'ha romput en la provincia de Barcelona.

Los conservadors encarregats de portar a coll-y-bé, als candidats fusionistas volían triar las personas que havian de ser objecte de semblant obsequi.

Lo comité fusionista deya:—¿Y donchs per qué hi soch aquí?

¿Per qué hi es lo comité fusionista? Per una cosa molt senzilla: per acceptar la limosna que li brindan... per tonarse roig de vergonya.

Al balneari de Panticosa solen anarhi 'ls tisichs a restablirse.

Pero allí no sols hi ha las ayguas minerals, dutxas

y banys: allí, per major entreteniment dels que casi no poden respirar, s'hi ha instalat una timba que funciona en tota regla.

Y ara vé lo millor. ¿Sabeu qui es lo propietari de la timba?

¡L'arcalde de Panticosa!

¡Quants arcaldes conservadors no haurían de anar á cal fuster pera ferse posar un tros de fusta al cap-de-munt de la vara, y ferla servir de rasclet!...

Cada dia está més cremat l'emperador de Alemania contra en Bismarck.

No fá molts dias vá negarse á assistir al banquet ab que la oficialitat del regiment de dragons de la guardia prussiana tractava de commemorar la batalla de Mars la Tour, perque á dit banquet hi assistían en calitat de oficials que son de aquell cos, dos fills del ex-canciller.

La vista dels dos rebrots de 'n Bismarck li haurían fet perdre la gana.

L'home ilustre que li ha regalat un imperi, lo té atravesat al coll y no 'l pot tragar.

Ja ho véu, senyor Bismarck: cria emperadors y 't traurán los ulls.

Quinze mil pessetas ha enviat D. Jaume á Roma, destinadas al diner de Sant Pere.

Encare donan llet los vaquers de las ovellas místicas.

Mentres hi haji llana, hi haurá llet, ¿No es veritat D. Jaume?

Capítol de la Crónica negra:

«Lo rector del Palancar ha sigut processat per haver pres una part activa en lo moti que hi hagué á Quintanar (Toledo) á propòsit dels consums.»

Un capellá *matutero*!... ¡Bonich exemple!

«A Málaga ha entrat á la presó un ensotanat que havia abusat de una nena de vuit anys.»

¡Si aquets mónstruos negres poguessin entrar al cel, ay pobres angelets!...

Un eco de Alemania:

Se ha presentat al Reichstat un projecte de ley emanant un augment de xexanta milions de marchs en lo pressupost de la guerra. Ab motiu de aquesta nova exigencia, un periódich tan afecte al imperi y tan acreditat com la *Gazeta de la Alemania del Nort*, diu que la guerra per malament que anés costaria menos cara que la pau armada.

Encare que la pau armada no es altra cosa que una especie de guerra.

La guerra á la butxaca dels contribuyents.

CARTAS DE FORA.—Los vehins del carrer major de Balaguer, estant tots escumicats y todas las noyas fillas d'aquell carrer han sigut expulsadas del gremi de las *Hicus de Maria* ¿Saben per qué? Perque 'l dia de la festa del barri, lo jovent del carrer Major tingué l'atreuiment de fer tocar la *Marsellesa*, ab escándol y disgust dels carlins de la localitat. Lo curiós es que al carrer d'Avall, pochos dias després vá tocarse també l'himne republicá... y allí no hi ha caygut cap excomunió. Los vehins del carrer d'Avall han parat lo cop, fent celebrar y pagant molt bé una missa cantada. Lo qual vol dir que al rector de Balaguer, mentres li paguin bé las missas, no se n'hi en dona res que toquin la *Marsellesa*... ¡Quinas tragaderas!

LA GRAN VIDA

Diguin lo que vulguin, á Espanya no hi ha res tan agradable com ser gobernant. ¡Miréu lo ministre! Un cop s'ha llevat y ha prés xacolata, s'estira al sofà y agafant lo diari, s'entreté mirant las mil *perreries* que li han dedicat, sense incomodarse ni ferne cabal.

A l' hora de rúbrica, se posa á esmorsar, encén un *veguero*, baixa tot campant, y ficantse al cotxe qu'espera al portal, va al Congrés á seure en lo seu banch blau.

¡Ab quina patxorra s'está allí escoltant los planys y las queixas dels bons diputats! ¡Ab quina rialleta se sent dir *babau*, y *tonto*, y *tanoca* y altres mots iguals! Al pilot de cárrechs que 'l Congrés li fá,

l'home s'ols contesta rihent y xiulant.

En vá es preguntarli:

ell 'l únich que sab

es que 'l dia trenta

li toca cobrar.

—¿Qué 'n diu lo ministre?

de lo que ha passat

á tal ó qual banda?

—Me 'n haig d'enterar:

no 'n tinch cap noticia.

—¿Qué son aquests ays

que tal poble llensa?

—No n'he sentit cap:

veuré d'informarmen

després de dinar.—

Lo que á n'ell l'engresca

es mirar si 's fan

convenis y empréstitos

de millions de rals;

lo que l'interessa

es surgir tractats

ó *modus vivendis*

ab nacions com cal;

lo que l'entussiasma

son los grans dinars

que hi haurá á palacio,

ó á cal conde tal,

ó á cal príncep Equis,

ó al inaugurar

un pont ó una estatua

ó un trist hospital.

¿Vé l'istiu? ¡Magnífich!

A Sant Sebastian,

á pendre la fresca

y á corre per mar,

dantse la gran vida,

rihent y jugant,

com si las *fatigas*

que l'home ha passat

al fi l'obliguessin

á buscar descans...

—¡Oh, mestres d'estudi

que aneu atrassats

y ensenyéu los colzers

y us moriu de fam!...

Deixéu la cartilla,

llenséu l'encerat,

tiréu per ministros...

y viuréu en gran.

C. GUMÁ.

LO QUE POT SUCCEHIR

—Espavilarse y no perdre temps. Estém á primers de Setembre y s'ols queda un mes pera arreglar tot l'aparato que requereix l'interessant argument del centenari.

—¡Es veritat! Vinga 'l compás, vinga 'l pinzell, vinga 'l ribot... ¡A treballar tothom!

La nació s'aboca á la feyna com un sol home, y l'Entussiasme contempla l'espectacle ab una rialleta de satisfacció.

3 de Setembre.—Espanya sembla un arsenal. Tothom pica, tothom serra, tothom pinta. Allá transportan taulons, allí remohuen terra, més enllá clavan pals...

L'Entussiasme, sonrihent desde 'l seu trono, anima á la multitud y li diu pera redoblar lo seu ardor:

—¡Ja han passat tres dias del mes!

Un personatge desconegut s'acosta á l'Entussiasme y li diu alguna cosa á l'orella.

—¡Ca!—respón lo geni de las festas del centenari.

Y torna á dirigir la mirada als exércits de treballadors que preparan l'apoteosis del descubridor d'América.

8 de Setembre.—La cosa comensa á pendre forma y color. Ja s'vehuen puntals que aviat serán archs de triunfo. Ja s'aixecan mástils que prompte sostindrán rahims de globos de gas. Ja s'extenen fils que dintre de poch donarán pas á la llum eléctrica...

—¡Animo, fills meus!—cria l'Entussiasme:—¡no us entretingueu! ¡no us adormiu! Heu fet molt; pero encara queda molt més per fer...

Lo desconegut torna á acostárseli, murmurantli altra vegada alguna cosa á l'orella.

Peró l'Entussiasme arronsa las espatllas y ni menos se 'l escolta.

15 de Setembre.—No quedarém malament. En vuyt dias s'ha fet la feyna d'un mes. Hi ha ja una pila de tablados y tribunas llestos. Verdaders regiments de noyas passen dia y nit cussin banderas. Una infinitat d'hábils broadoras están preparant los pendons que s'han d'exhibir durant las festas del centenari.

Colón, dins de la tomba, s'extremeix d'alegria y s'olvida dels disgustos, ingratituds y cadenas ab que varen obsequiarlo 'ls homes d'aquell temps.

L'Entussiasme passeja d'aquí d'allá sa mirada lluminosa, extasiat davant del deliri ab que la nació prossegueix los preparatius de la gran festivitat.

—¡Ah!—exclama:—¡aixó marxá! ¡aixó avansa d'una manera prodigiosa!

—Pero...—fa 'l personatge desconegut, tractant de dirli alguna cosa.

—¡Vés!—replica l'Entussiasme:—¡vés! ¡no m'amo-

hínis!

20 de Setembre.—¡Quin goig comensa á fer tot! ¡Com brillan ja 'ls cartrons daurats y las coronas de llaua brunyida!

De la montanya baixan carros de vert; dels magatzems surten paneras de flors artificials; de las botigas ne treuen caixas de musselina blava y color de rosa.

No hi ha cap lampista en vaga, ni cap fuster, ni un sol pintor; per tothom hi ha feyna llarga y ben pagada.

Los diners rajan á mars. No 's mira res, no s'escatima res: la qüestió es anar endavant, enllestir, sortir del pas ab honor, costi lo que costi.

Recurrent los archs que s'acaban y las alegorias que 's comensan, l'Entussiasme salta de goig, repartint elogis y sembrant alabansas.

—¡Ho feu molt bé!—diu mirant obrers y artistes ab paternal ternura:—sou molt actius, molt elegants, molt requetepreciosos!...

Lo borinot de sempre, lo misteriós personatge torna á acostarse al Entussiasme ab la eterna cansó de cada dia:

—Pero...

—¡Calla!—li diu ell interrompentlo:—no 'm vinguis ab semblants observacions.

25 de Setembre.—Poch á poch se va lluny. L'aspecte general de Espanya no pot ser més hermós. Las guirnaldas de flors penjan ja per tot arreu, entrellassadas ab branques de llorer y manats de canyas verdas.

Las aranyas están acabantse; los candelabros quedarán colocats avuy mateix; tenim ja llogadas las alfombras pels pabellons oficials. No falta casi res: fins están emparaulats los fondistas que han de servir los tiberis patriótics que donarán los municipis.

L'Entussiasme no hi veu de cap ull.

—¡Quin espectacle més grandió!—diu aixugantse una llágrima furtiva; llágrima de gratitud y emoció, que fa molt honor als seus sentiments.

—Pero...—diu lo personatge desconegut.

1.ª d' Octubre.

L'ENTUSSIASME:—¡Ja 'ns hi aném acostant!

LO DESCONEGUT:—Pero...

5 d' Octubre.

L'ENTUSSIASME:—¡Ja sols faltan tres dias!

LO DESCONEGUT:—Pero... escolti...

8 d' Octubre.

L'ENTUSSIASME:—¡Avuy comensan las festas!

LO DESCONEGUT:—¡¡Avuy se declara oficialment lo cólera!!

¿No es veritat que si succhís una cosa pél istil, hauriam fet lo que se 'n diu un pa com unas hostias?

FANTÁSTICH.

¡LA FÉ!

SONET

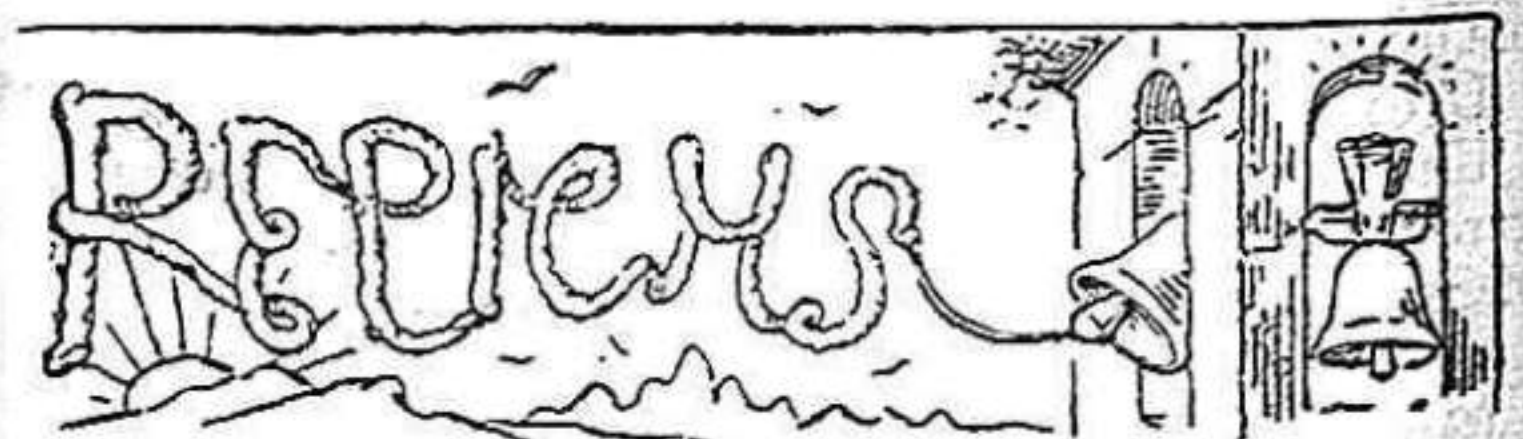
Per la ciencia moderna acorralada l'antiga fé s'arronsa y torna xica; avans tot era seu, potent y rica, ab los ulls *cluchs*, vivia descansada.

Ara, d'aquella vida regalada sols li queda 'l recort; per 'xó trafica ab *esperits* y ab drogas s'embolica passant de senyora a ser criada.

¡Qué hi voléu fer! L'humana xifadura va donarli importancia sense mida y la posá per cim de las estrellas.

¡S'ha acabat la gangassa! Avuy procura obrir los ulls, guanyar's la trista vida, y arrancarse la son... de las orellas.

E. VILARET.

Ex Silvela acaba de fer un gran favor á D. Antón.

A pesar de que, ans de que terminés l'istiu, tenia projectat lo seu viatge de recreo, ara surt ab que desisteix de realisar-lo, ¿per qué dirían?

Ell mateix ho explica:—«Sé y 'm consta que molts dels pobles

entussiasma, y 'ls obsequis que m'anavan á dispensar haurían contrastat massa ab la fredor ab que generalment ha sigut rebut per tot arréu D. Antón Cánovas.»

«¿Entiendes, Flavio, lo que voy diciendo?»

De aixó se 'n diu fer una carinyosa caricia ab las mans enguantadas, y pegar dissimuladament á qui li reb una formidable puntada de peu.

Un amic va a visitar a un altre que li presenta un seu fill, un xicot brut com una guilla.
—Com se diu?—li pregunta.
—Antón—respon lo seu pare.
—Ah, vaja! ¿Y qui es lo seu patró? ¿Sant Antoni o l'porquet?

La malícia de la gent suposa que a pesar de las ordres terminants de la primera autoritat civil, en certs punts de la provincia roda la ruleta y va l' monte endoyna.

—Sembla mentida que 's jugui—deya aquest dia un home pur que no pertany a la lliga de la moralitat.
—No, senyor, que no 's juga—responia un membre de la lliga, conservador acerrim.—Los que vosté pren per jugadors son electors dels nostres, que s'entretenen innocentment, esperant l'onze de Setembre, per pendre part en las eleccions y per guanyar la partida al govern.

A París s'está veyent una causa contra un marit que va matar a la seva dona. Aquesta li faltava descaradament, y un dia que l'espós va interpellarla, ella li va respondre ab molta flemma:
—Bueno, ¿y qué? ¿Y a tú qué t'importa?

L'home va perdre l'sanderi y agafant unas estisoras, las hi va clavar entre pit y espatllas. Ab las estisoras va tallar lo nus gordiano.

Y pensar que aqueixa es la resposta que dona sempre la situació al país! ¿Y a tú qué t'importa?
Llástima que no tinguem unas estisoras a má.

La campanya de 'n Sagastá ab totas las sévas ovacions y ab tots los seus juraments davant de la Verge de Covadonga demostra de una manera evident y palpable qu' en materia de administració y economia tals seran los fusionistas que tornin a ocupar lo poder, com son avuy los conservadors que l'ocupan.

«En todas partes cuecen habas»—diu lo refrán.
Y 'ls monárquichs se las tragan—afegim nosaltres.

Los carlins se bellugan molt, se reuneixen, se contan, preparan manifestacions... en una paraula: procuran ferse veure.

¿Quin dia hi tornarán?
Lo dia que acabin los fondos: aquells talls de rave de color groch ab que va rendirlos l'héroo de Sagunto.

Dén, Patria, Rey.
Duros, Pessetas, Rals.

Als dos polissóns, que per una equivocació sensible van detenir al representant dels Estats Units que 's trobava a Sant Sebastiá, y després de lligarlo cotxe ab cotxe, van durlo a la prevenció y van atunyarinarlo, ara resulta que 'ls han declarat cessants.

Els tindrán rabó de dir:
—Vaja, no 's pot ser patriota en aquest país. Aquí 'ns tenen tirats al carrer, per haver donat una pallissa, nada menos que als Estats Units!...

No hi ha medi de que 'n Bosch y Fustigueras deixi la vara de arcalde de Madrid. Primer deixarà la mà ab que l'empunya: primer abandonarà l'ánima que l'aguanta.

A Madrid en lloch de Bosch, li diuhuen Boig.
Y aixís se comprén que vingui tan a pel aquell ditxo: «Cada loco con su tema.»
Cada Boig ab la seva vara.

Los fabricants de sucre de la Habana preparan una reunió magna al objecte de preparar la clausura de las fábricas.

Cada dia es més amarga la situació del govern.
Dintre de poch ni sucre li quedarà per endolsirla.

D. Antón Cánovas del Motin, l'altre dia va contar un quento.

«En temps de la Revolució—digué—assistia a una reunió, en la qual un grupo de antichs unionistas deyan pestes contra 'l general Serrano.

«Senyors—los vaig dir—penso que fan molt mal escupint en unas sopas que al últim se las haurán de menjar. Com més hi escupin, més saliva tragarán.»

Aquest quento naturalista pot aplicarse perfectament als mateixos canovins.

¿Si 's pogués veure tot lo que s'ha escupit en las sopas de D. Antón!...

Y a pesar de tot ara se las tragan; y lo més curiós es que troban bonas unas sopas que tenen més escupina que caldo.

La comedia sagastina té un aspecte interessat. Ja ho sabem que totas aquellas ovacions, tots aquells obsequis ruidosos que 's tributan al home del tupé no son espontáneos, sino preparats y realitzats per un numerós cos de alabarderos; pero aixís y tot prestan un servey inapreciable a la causa liberal.

Perque cada vegada que 'n Cánovas s'entera dels triunfos de 'n Sagasta, agafa una enrabada que 'l treu de tino.

Quina ditxa per Espanya si dels dos puntals que té la monarquia, l'un s'inutilisés a força d'enrabadas y l'altre a copia de fartaneras!...

En Romero Robledo s'está passejant per las provincias Vascongadas preparant la coalició dels conservadors y 'ls carlins.

Y deyan que 'l gall de Antequera havia entrat al govern per donar sustancia liberal al caldo del presupuesto!...

¡Sustancia liberal! Mirin lo que fan avuy. Ja tiran corp a l'olla.

A Plassencia va visitar las fábricas de armas, anunciant qu' estava disposat a protegir la industria armera.

Poch ha de costarli.
Després de tot, aixó es lo que ha fet sempre, en tots y cada un dels seus actes.
Armar a tothom.

Als postres de un ápat que s'inaugurá ab dos disparos de ametralladora, va iniciarse una suscripció en favor dels obrers de aquella localitat.

Y D. Paco va iniciarla desprenentse de la suma de 50 pessetas.

Ab deu duros de bolados alguns se 'n poden comprar; mes ay dels obres si tenen bolados sols per menjar!

A un geperut que 's moria aixís li digué un vicari:
—Déu a tots sa creu envía, mentres ell li responia:
—A mi, la creu y 'l calvari.

L. GALÍ.

Fent gatzara tots plegats fray Eloy y en Pere Prats, vá dirli rihent fray Eloy:
—Éts un gat dels frares, noy,
—Y vosté un frare dels gats.

P. G. Y B. DE V.

Un banquer vá declararse en quiebra.
Y un seu parent, home que 's distingia per la seva honradés, li preguntava:
—Pero ¿cóm dimontri s' explica que després de haver quebrat, pugas estar tan tranquil?
—Donchs aquí veurás.
—Pero, infelís ¿no has considerat may los teus acreedors sempre que 't trobin pèl carrer?
—No temis, no 'm trobaran may, y si 'm troban no 'm podran parlar. Ells van a peu y jo en cotxe.

Una senyora hisendada que viu en un poble del camp, rodejada de las majors comoditats, se sent malalta de debó, té una pór cerval de morirse, y a fi de interessar al metje lo més possible en la seva curació, li diu:
—Miri, doctor Pau: si 'm treu de aquesta, prometo regalarli 'l Bayo ¿sab? aquell caball del qual n' está vosté tan enamorat.

Lo doctor Pau, seduhit per una promesa tan tentadora, fa tota mena d' esforsos y no para fins a restituir la salut a la pobra senyora.

Després de la convalescencia, passen alguns dias, y veyent lo Dr. Pau, que no se li fa de lo promés la més mínima menció, se decideix a insinuar un recort, parlant de la gravetat de la passada malaltia.

—Aixó si qu' es veritat—diu la malalta—jo a vosté li dech la vida... y aixó que de malalta n' estava molt. Figuris ahont tindria 'l cap, quan, segons m' han contat, fins vaig dirli que li regalaria 'l Bayo.

Un xavalet, en un dinar de convidats, se posa a llepar lo plat desafortadament després de haverse menjat la confitura que li havian posat per postres.

Són pare se 'n adona, y exclama:
—¡Lluiset, mira que 't dono una nata!... ¡Vaya unas porquerias de fer!

En Lluiset, molt tranquil:
—¡Ay, ay, bé 'l llepa vosté devegadas!
—¿Jo? ¿Quan?
—Quan no tenim convidats.

- 1.ª XARADA.—E-na-mo-ra-da.
- 2.ª INTRÍNGULIS.—Capa.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Un cap-más.
- 4.ª QUADRAT.—
ROCA
OCAS
CAFE
ASES
- 5.ª GEROGLIFICH.—Per ulls de poll als peus.

XARADA

Deya aquest dia en Total que la Prima-dos-tercera va comprarse un devantal a cal Pep de la Sagrera; pero un que l' escoltava li va dir:—Quart es aixó que jo vegi que 'l comprava tres la tendá del cantó de casa.—Ca, no pot ser: jo la vaig acompanyar a cal Pep, qu' es mercader que ven bó, pero qu' es car.

E. SUNYÉ Y S. LOPEZ

ANAGRAMA

Los total deya en total adornan lo firmament, y jo adorno la botiga ab lo qu' estafo als clients.

J. USON.

LOGOGRIFO NUMERICH

1 2 3 4 5 6 7.	—Poble de Catalunya.
1 2 3 5 7 2.	—Prenda de vestir.
4 2 6 5 7.	—Vegetal.
3 5 6 2.	—Carrer de Barcelona.
1 2 4.	—Part de persona.
3 2.	»
7.	—Consonant.

B. ILLA DE OLOT.

GEROGLIFICH

LO

PREGÜNTALI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

No serveix res de lo qu' envian los ciutadans: M. N., J. R. Castaña, S. B., Lluís Vilasau, Lluís C. Yankel, G. Gati, Pep de Cardeu, G. Santandreu, M. Campanyá, J. Avelta, A. Amigó, F. Clevall, E. Vinyas, F. Estrada, Dos drapayres, Mata-sogras, Oilime, R. Boadella, Saruhista gracios, Un ex-tonto, un gironi, Jaumet de Tarrasa, Lewis Brock, A. Fontserola, Francisco Reforma, N. l.ª Ultra, Noy Rosca, Un tonto, L. Duama y S. Serrano.

Publicarim alguna cosa de lo que envian los ciutadans: Ytram y Evob, Mr. Eugon, J. Navarro, A. Lleonor, J. C. Mari, J. Sneroll, Joseph Trullás, M. Planas, J. D. Domenech, F. Parera, Ruffo, Un Charnego, Indaleci Cucaracha, N. Argerep, Jo y tú, R. Carrau, J. Calau y E. S. y A.

Ciudadá Lluís Salvador: l' Intima es massa trágica: l' altra va millor.—Cataláns de pura rassa: no té rahó, porque las publicacions valencianas no las fem ab gayre frecuencia. Per lo de aés, aquets aficionats poetas de qui parla, poden enviar los seus traballs, que si están bé, 's publicarán: per tots hi ha puesto.—J. Piquet: rebut y gracias.—J. Bach Genaró: l' assumpto es massa petit per un article.—P. de Negró: va bé.—Martí Revoltós: mirarém de publicarla.—J. Escachs y V.: no está mal; pero té 'l gran inconvenient que la música es poch coneguda.—J. M. Feliu: los acudits son molt vells.—J. Ferré y Gendre: lo qu' envia no serveix la noticia no té interés.—Ll. Llevia: anirà tot.—M. Bonapasta: l' assumpto s' ha explotat massa vegadas.—J. Usón: van bé.—Pistacho: la idea es bona: 'l desarrollo dolent.—Un que vol que m' assegurí: lo soneto li ha sortit un poquito desigual.—J. Puig Casanovas: anirán los Retalls.—Bernat Duran: es molt mansa.—Manel Capdevila: entregaré la carta a la persona interessada.—Mestres: algun dia 'm parlarém, després d' observarho directament.—P. B. (Vilafranca): No convé parlar cada senmana del mateix poble: per altra part, lo fet que 'm comunica 's repeteix ab molta frecuencia.—A. Llimoner: segurament ho publicarém tot.—Manxayre (Vich): no es prou célebre encare per anar entre 'ls tipos.—R. Pérez Villar: adoleix del mateix defecte que avants.—J. Bué Ventura: La causa es massa innocent: l' endevinalla está bé.—J. Casanovas V.: tot anirà, menos las máximas.—J. Abril Virgili: acceptém sols Ja está.—J. Manubens: gracias; pero a nosaltres no 'ns está bé publicarla.—Amadeo: es molt desigual.—Ramonet R.: A una solterona si; l' altra es massa... realista.—F. Lluís: esperém que la barraca s' inauguri definitivament: llavors será ocasió de tornarne a parlar.—V. Tarrida: la poesia está bé: lo demés anirà sortint a son temps.—M. R. de las Planas: la carta no está mal, pero ¿no valdria més que la enviés directament al interessat?—F. Carreras P.: Encara que llarga, no deixarém d' aproftarla.—Quimet Borrell y Paseta del Masnou: no hem pogut entendre la carta: ¿serán tan amables que 'ns la vinguessin a llegir vostés mateixos?—Salvador Bonavia: mirarém si arreglantla podrà anar.—F. de P. J. y C. Si: senyor, pero ho hauria de fer recullir per algú.—J. Cabruja: estarém a la mira.—Albareda: si no s' explica millor es difícil entendre lo que diu.—J. C. (Falset): no té prou interés.

LOPEZ, editor.—Rambia del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

TOREROS DE TOT L' ANY
LA QÜADRILLA DE 'N CA-NO-VÁS (a) «MOTÍN»

¡Gent barbiana, gent flamenca
sempre distreta y felís!

¡Aquestos son los grans xulos
que torejan lo país!